

Pascal Brissy

Mehdi Doigts

Monstrul din râu

Ham! Adică: mulțumiri lui Bénédict, Gaëlle și Mehdi
pentru această nouă (super) aventură!

P. B.

Pentru Maïa, Chou și răbdarea lui Chou.
Mulțumiri lui Pascal, Gaëlle, Celine și întregii echipe.

M. D.

Capitolul 1

O nouă invenție

Avem câteva luni de când am ajuns în Florența, un frumos oraș din Italia. Suntem în anul 1505, dacă e să ne luăm după data înscrisă de stăpânul meu în colțul unui tablou.

Stăpânul meu, Leonardo da Vinci,
Maestrul, este pictor, inventator, arhitect,
savant și geniu de meserie... Eu mă numesc
Bandit. De meserie – câine.

Tolănit în spatele ferestrei imense de la atelierul său (cea care dă spre unul dintre puținele acoperișuri plate din cartier), ca să-mi încălzesc oasele, visez la lucruri plăcute: fugărirea unei pisici, un os cu măduvă... Sau, mai bine: un pui întreg, furat de pe țepușele unui rotisor din piață!

Deodată, aud cum mi se strigă numele:

– Bandit! Pe unde-ai umblat?

Deschid ochii.

Vai! Maestrul este în fața mea și, judecând după uneltele pe care le ține în mână, nu pare că vrea să mă folosească drept model pentru următoarea pictură.

Mă strâmb și mă gândesc imediat la grijile mele din ultima vreme.

Inventatorii au adesea nevoie de ajutor pentru a-și testa creațiile... Prin urmare, am avut onoarea să fiu singurul utilizator al catapultei de pateu (prototipul unei mașinării mult mai mari decât asta, dar care avea deja aceeași putere... având în vedere mulțimea de castroane pe care le-am primit în figură!) și (ne)norocul de a fi desemnat primul câine care a făcut scufundări, cu ajutorul unei chestii pe care stăpânul meu o numește „scafandru”. De atunci, nu-i văd cu ochi buni pe cei care îmi propun să fac baie! Să nu mai spun de colecția lui de mașinării de zbor (una mai periculoasă decât cealaltă!). Acum pare a fi vorba de cu totul altceva.